

ת"פ 30928/09/15 - מדינת ישראל נגד יידג אזנאו (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

10 בדצמבר 2015

ת"פ 30928-09-15 מדינת ישראל נ' אזנאו (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י באת-כוחה עו"ד גנית אטיאס

נגד

יידג אזנאו (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד יחיא סעדה (בשמו של עו"ד מוחמד רחאל)

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע:

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של מהומה במקום ציבורי, לפי סעיף 194(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

כפי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום 15.09.2015 סמוך לשעה 01:00, הקים הנאשם שאון ומהומה במקום ציבורי, בכך שעמד ברחוב ליד שכנתו (להלן: "המתלוננת") וצעק לעברה "זונה, שרמוטה, את מתקשרת למשטרה המשטרה לא יעשו לי כלום, זונה בואי תמצצי לי את הזין", זאת עשה בשעה שהיה תחת השפעת אלכוהול. באותו המעמד, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שיהרוג אותה. בהמשך, העליב הנאשם שני שוטרים, בכך שאמר לאחד מהם "יא בן זונה, כוס אמא שלך, יהודי מסריח".

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, אך הוסכם כי בטרם גזירת עונשו, יישלח הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.

תסקיר שירות מבחן:

מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 23.11.2015, עולה כי הנאשם בן 39, רווק, מתגורר בבאר שבע וטרם מעצרו

עמוד 1

החל לעבוד בחברת 'אשלים'. הנאשם נולד באתיופיה ועלה לארץ עת היה בן 8. אביו נפטר עת היה הנאשם בן שנתיים, ואימו נפטרה לפני כחמש שנים. לנאשם שני אחים גדולים המתגוררים במרכז הארץ. הנאשם העיד על קשר קרוב עם אימו, ותיארה כדמות אשר הנחילה לו ולאחיו ערכים של כבוד האדם וסובלנות.

הנאשם סיים 11 שנות לימוד, בטרם עזב את הלימודים כדי לעזור בכלכלת המשפחה. הלה לא גויס לצבא עקב פציעה קשה בעת בילוי במועדון. הנאשם מסר כי בחיפושיו אחר מקור תעסוקה, גר במשך תקופה של כחמש שנים בתל אביב ולאחר מכן חזר לבאר שבע. כל העת הנאשם עבד בעבודות כלליות.

אשר לשימוש בחומרים ממכרים, הנאשם מסר כי בצעירותו הוא חבר ונגרר אחר חברה שולית וכך לראשונה התנסה בשימוש בסם עת היה בן 18, ומאז נהג לצרוך סמים מסוג חשיש וגראס בנסיבות חברתיות. לדבריו, לפני כעשור חדל הנאשם להשתמש בסמים, לאחר שאלו גרמו לו, לתפיסתו, בעיות בגרון. בכל הנוגע לאלכוהול, הנאשם מסר כי נוהג לשתות אך ורק באירועים חברתיים או בסופי שבוע, ושלל דפוס בעייתי של שתיית אלכוהול או התמכרות. עקב שימוש בחומרים ממכרים בעבר, הציע שירות המבחן להפנות את הנאשם למרכז לטיפול בנפגעי אלכוהול על מנת שיערך לו תהליך אבחון בנוגע לדפוסי שתיית אלכוהול וצריכת חומרים ממכרים, אך הנאשם סירב ושלל כל בעיית התמכרות או נזקקות טיפולית, תוך שטען כי מזה שנים רבות נמנע מכל שימוש בסמים או מפעילות פלילית.

בכל הנוגע לעבירות בהן הורשע, שירות המבחן מסר כי הנאשם מודה באופן **חלקי** בביצוע. כך למשל, הנאשם טען בפני שירות המבחן כי לא איים על המתלוננת או על השוטרים. עוד טען הנאשם כי השוטרים הפעילו כלפיו אלימות קשה תוך הפרת הסדר בביתו. שירות המבחן מסר כי הנאשם היה ממוקד בפגיעה שהוא חווה ובתחושת חוסר אונים ותסכול מול הממסד, ולא היה פנוי לבחון את התנהגותו הבעייתית, את דפוסי ההתנהלות שלו או את הפגיעה במתלוננת. עוד נמסר, כי הקושי של הנאשם להודות באופן מלא בביצוע העבירות, הקשה על השירות לבחון באופן מעמיק את דפוסי התנהגותו של הנאשם, ואת האופן בו הוא מגיב במצבים שונים והמידה בה הוא מצליח לשלוט בדחפיו ולווסת את רגשותיו. המתלוננת מסרה כי לאורך כל שלוש השנים בהן הנאשם מתגורר בשכונת אליה, היא סובלת מהפרעות ומרעש מדירתו. המתלוננת תיארה את הנאשם כמי שלרוב מצוי תחת השפעת חומרים ממכרים ובחברה שולית. זו מסרה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום המתוקן, היא ביקשה מהנאשם מספר פעמים לחדול מלהרעיש, ואילו הוא גידף אותה והמשיך בשלו. עקב אלו, החליטה המתלוננת להתקשר למשטרה. לאחר שהשוטרים עצבו בפעם הראשונה, המשיך הנאשם לצעוק ולקלל ולכן היא התקשרה למשטרה בשנית.

בהמשך, שירות המבחן מוסר כי התרשם מאדם בעל יכולות תקינות המבטא שאיפות לניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי, אשר בשנים האחרונות גייס כוחותיו לשם עריכת שינוי באורח חייו, מבחינת הניסיונות ליציבות תעסוקתית וייתן שאף בניסיונות להפחית את השימוש בחומרים ממכרים והימנעות ממעורבות פלילית. שירות המבחן מוסר כי ייתכן שבשל שינוי זה באורח חייו, התקשה הנאשם לקבל אחריות מלאה למעשיו מושא כתב האישום המתוקן, וכי ניכר שבשלב זה מביע הנאשם מוטיבציה נמוכה מאוד להתבונן באופן ביקורתי על דפוסי התנהגותו וחשיבתו.

שירות המבחן מונה את גורמי ה**סיכוי** בעניינו של הנאשם, ובכללם ההתמתנות במעורבות פלילית ואת ההערכה כי זה מעוניין לנהל אורח חיים נורמטיבי של השתלבות בתעסוקה יציבה והרצון להימנע מכל התנהגות המנוגדת לחוק. מנגד,

שירות המבחן מתייחס לגורמי הסיכון בעניינו של הנאשם, ובכלל זה חומרת העבירה וההערכה כי מדובר באירוע אלימות בין שני אנשים המתגוררים באותו מרחב פיזי של מגורים, קרוב אחד לשני. כמו כן, עם גורמי הסיכון נמנית גם העובדה כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ולבחון באופן ביקורתי חלקים חלשים בהתנהגותו, עוד מוסר שירות המבחן, כי לקח בחשבון את הערכתו לפיה חרף הצהרותיו של הנאשם, ייתכן שאינו נמנע באופן מוחלט משימוש בחומרים בעלי השפעה פסיכו-אקטיבית (בשל היותו עצור, לשירות המבחן לא הייתה האפשרות לבדוק האם הנאשם ממשיך להשתמש בסמים). לשיטת שירות המבחן, בכל אלה יש כדי להעיד על רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד.

בסופו של תסקיר, לאור הערכתו כי ייתכן שלנאשם ישנה בעיית התמכרות לסמים ולאכזריות, ולאור העובדה כי הנאשם סירב להשתלב בהלין אבחון וטיפול בתחם זה, **נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו, והמליץ להשית על הנאשם ענישה הרתעתית ומוחשית בדרך של מאסר.**

טיעוני הצדדים:

באת כוח המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ובכללם שמירה על הסדר הציבורי וביטחונו, שמירה על שלווה נפשית, ביטחונו וחירותו של המאויים וכן כיבוד שלטון החוק. לטענת התובעת, מתחם העונש ההולם בגין ביצוע מעשיו של הנאשם צריך לנוע בין מאסר קצר אשר יכול שירוצה בעבודות שירות לבין 8 חודשי מאסר בפועל, ועתה להשית עליו עונש המצוי בגדרי המתחם הנ"ל, לצד מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי למתלוננים. כמו כן, באת כוח המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל 6 הרשעות (שהתיישנו), בעבירות של אלימות, סמים, רכוש ואף עבירות זהות לאלו בהן הוא מואשם כעת. הלה גם ביקשה להפנות את בית המשפט להמלצת שירות המבחן ולאמור בתסקיר אשר הוגש בעניינו של הנאשם, ובין היתר לעובדה כי הנאשם אינו מודה באופן מלא בביצוע העבירות, לתחושות הקשות אשר הביעה המתלוננת ולעובדה כי הנאשם ממעיט מחשיבות השימוש באלכוהול ואינו רואה צורך בשילוב במסגרת טיפולית.

בא כוח הנאשם מנגד, ביקש מבית המשפט להביא בחשבון את התיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום וטען כי עסקינן ב"איום בנסיבות מקלות", שכן מדובר באיום שאינו ממשי, אלא פליטת פה גרידא. הסנגור הפנה גם לנסיבות האישיות של הנאשם, שביניהן העובדה כי הלה עזב את לימודיו כדי לסייע למשפחתו אשר הייתה נתונה במצב כלכלי קשה ולעובדה כי לא התגייס לצה"ל עקב פציעה קשה. כמו כן, לטענת הסנגור, בעובדה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום בשעה שהיה תחת השפעת אלכוהול, יש כדי להפחית ממסוכנותו. אשר לעברו הפלילי של הנאשם, נטען מפיו של הסנגור כי אין להתחשב בו מאחר שזה התיישן זה מכבר. לבסוף, עתר הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם לצד השתתף מאסר מותנה מרתיע, וכך לדבריו, אף יעלה העונש בקנה אחד עם המלצת שירות המבחן.

בדבריו לבית המשפט, טען הנאשם כי השוטרים התעללו בו ואלמלא פנייתו למח"ש כלל לא היה מוגש נגדו כתב אישום. אשר למתלוננת, הלה טען כי היא זו "שמסבכת את הדברים", וכי היא מזמינה משטרה לכולם, כי היא הרסה את השכונה וכי בכל מקום בו גרה בעבר היא הכניסה אנשים לבית הסוהר.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים (ר' בעניין זה ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (05.08.2013)). בעניין זה יש לציין תחילה, כי זה מכבר נקבע בפסיקה שהמונח "אירוע" המצוי בסעיף 40 לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ר' למשל ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (29.10.2014); דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוגי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (27.08.2014); ע"פ 3164/14 **גיא פן נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.06.2015); וע"פ 5643/14 **עיסא נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (24.06.2015) אליו הפנה בא כוח הנאשם).

שנית, על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע מפיה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בדעת רוב) בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (29.10.2014), כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן **סמיכות זמנים** או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כך גם צוין, כי מבחן "הקשר ההדוק" איננו מבחן קשיח ועתיד להתפתח ממקרה למקרה (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ר' ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל; ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נגד רמי חג'אמה ואח'; ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל, (פורסמו במאגרים המשפטיים); ע"פ 5643/14 עיסא נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.06.2015)).

בבואי ליישם את מבחן "הקשר ההדוק" על ענייננו, תוך שימת לב לעובדה כי המונח "אירוע" רחב מה"מעשה" אשר היה מוכר לנו עובר לתיקון 113, הגעתי לכלל מסקנה כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד, ומשכך יש לקבוע **מתחם עונש הולם אחד** עבור כלל העבירות בהן הורשע. מסקנתי זו מבוססת בעיקרה על אופי ומהות העבירות, על העובדה כי מדובר בהשתלשלות אחת של מעשים, כאשר כל מעשה היווה חוליה בשרשרת של המסכת העבריינית, מה עוד שהמעשים בוצעו בסמיכות זמנים יחסית זה לזה, ותוך שמעשה אחד של הנאשם הוביל למעשה נוסף.

אשר לערכים המוגנים, בביצוע עבירת האלימות פגע הנאשם בשלוות נפשה, ביטחונו וחירות פעולתה של המתלוננת. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאויים ישנה החלטתו או דרך פעולתו. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית (ר' בעניין זה רע"פ 2038/04 שמואל לם נגד מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006); וע"פ 103/88 ליכטמן נגד מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989)).

בביצוע עבירת המהומה במקום ציבורי, פגע הנאשם בערך של הגנה על שלום הציבור ומניעת סיכון ממשי להפרתו (ר' י' קדמי על הדין בפלילי כרך 4 עמוד 2140, דיונון, 2006).

אשר לעבירה של העלבת עובדת ציבור, בעצם ביצועה פגע הנאשם בערכים של הגנה על השירות הציבורי במשמעותו המוסדית-מערכתית ועל פעולתו התקינה בהתאם לכללי המנהל התקין, הגנה על הסדר הציבורי ועל אושיות שלטון

החוק. במעשה העלבת השוטר, פגע הנאשם לא רק בשוטר עצמו אלא אף במשטרת ישראל כולה, בתדמיתה, וביכולת ההרתעה שלה כמי שמופקדת על אכיפת שלטון החוק (ר' בעניין זה רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (13.08.2008); וע"פ (מחוזי חיפה) 20707-08-12 מצרי נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (06.12.2012)). על החומרה הגלומה שיש בעבירות של העלבת עובד ציבור ועל הצורך בהשתתפות ענישה הולמת מרתיעה על מבצעה של עבירה זו, עמד כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (02.08.2010):

"אחר קריאת דברים אלו יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים גזעניים ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחונם, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוסיף בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו".

סקירת הפסיקה מעלה כי העונשים אשר הושתו על נאשמים אשר הורשעו בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם נעו על פני משרעת רחבה של עונשים, החל מענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית, תוך שבתי המשפט בוחנים בכל מקרה לגופו את דרך ביצוע האיום וההעלבה, את תוכנם, את זהות הקורבנות, מאפייניו האישיים של הנאשם ועוד.

כך למשל, ברע"פ 4902/14 בן צבאן נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (16.07.2014) דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור. האיומים וההעלבות כוונו כלפי סוהרים בשעה שהנאשם שהה בבית מעצר. לאחר שדינו נגזר בבית משפט השלום, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם, והשית עליו 5 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית, והורה על הפעלת המאסר בן 5 החודשים שהיה נגדו, בחופף. בית המשפט המחוזי אף הדגיש "כי בכך נעשה חסד עם הנאשם". בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 8062/13 אלכס ברזק נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (10.04.2014) דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור. העבירות בוצעו כלפי שוטרים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין חודשיים לשישה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה,

קנס ופיצוי. לבסוף, הושתו על הנאשם **3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות**, לצד ענישה נלווית. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי, כמו גם בקשת רשות הערעור שהגיש לבית המשפט העליון, נדחו.

בת"פ (שלום קרית גת) 31489-07-13 **מדינת ישראל נגד שמעון ויצמן**, (פורסם בנבו) (23.11.2014) דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור. העבירות בוצעו כלפי תובעת משטרתית. בית משפט השלום אימץ את הסדר הטיעון אשר גובש בין הצדדים, והשית על הנאשם **עונשים צופי פני עתיד בדמות מאסרים מותנים והתחייבות**.

בת"פ (שלום תל אביב יפו) 7736-12-13 **מדינת ישראל נגד אפרת כהן**, (פורסם בנבו) (09.02.2014) דובר בנאשמת אשר הורשעה על יסוד הודאתה בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור. בית המשפט מצא לנכון לאמץ את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, והשית על הנאשמת **עונשים צופי פני עתיד בדמות מאסר מותנה והתחייבות**.

בעניין זה אף יצוין, כי הפסיקה שלעיל נסבה סביב נאשמים אשר הורשעו בעבירות של העלבת עובד ציבור ואיומים, בעוד לנאשם בפני מיוחסת עבירה נוספת של מהומה במקום ציבורי.

אשר לבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ולחומרא הרי שיש ליתן הדעת לטיב ונוסח האיום הכולל אמירה לפיה זה "יהרג" את המתלוננת. אמירה זו המושמעת ב-1:00 לפנות בוקר כלפי המתלוננת אין להקל בה ראש כלל ועיקר.

עוד ולחומרא יש ליתן הדעת להקשר שבו נאמרים הדברים כחלק מסכסוך בין שכנים. הדברים מכוונים לכך שבשונה ממקרים בהם המאיום זר לסביבתו הטבעית של המתלונן הרי שבמקרה דנן כל אימת שהמתלוננת תצא את ביתה ואף בהיותה בדלת אמות ביתה יכול ותחשוש מפני אמירותיו של המתלונן הגר בסמיכות אליה. יש בכך כדי להעצים את הפגיעה בתחושת הביטחון של המתלוננת.

המדובר במעשים המבוצעים תחת השפעת אלוהול. אפילו יכול ומידת אשמו המוסרי של הנאשם פחותה יותר ממי שנוהג כך בפיכחות מלאה, הרי שספק בעיני עד כמה הדבר מצדיק הקלה משמעותית בעונש. כידוע המרחק בין מילים למעשים יכול ולעיתים יהיה קצר מאוד, מרחק המתקצר לא אחת תחת השפעת אלוהול ה"מתיר רסנים", ו"מרופף גבולות פנימיים וחיצוניים". יוער כי בשעה שמדובר במי שסובל מבעיית שתייה ואינו פועל על מנת להיגמל ממנה, או אז הטענה בדבר אשם מוסרי מופחת מתקחה אף יותר. יפים לעניין דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 5831/13 פלוני נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (22.12.2013):

"סיפור זה נמנה על סוג המקרים אשר פוקדים את שערי בית המשפט באופן תדיר, בהם בני נוער מקיימים מסיבות ואירועים חברתיים, שותים לשוכרה ומבצעים מעשי אלימות או מין. לאחר מעשה, ובהגיעם לפיכחות, תולים הם את האשם במשקה, כאילו הכוס או הבקבוק הם אלה שהצמיחו ידיים או רגליים, פיתחו בינה ודעת והחליטו לבצע עבירות".

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי לדברי ההעלבה אשר הטיח הנאשם בשוטר מתלווה גוון גזעני, בשעה שזה מכנה אותו, בין היתר, "יהודי מסריח". אמירה שכזו מוסיפה ממד חומרה לא מבוטל (למעלה מהצורך, ומבלי שהדבר בא במסגרת שיקולי במקרה הנדון, אפנה לסעיף 144 לחוק העונשין - עבירות ממניע גזענות או עוינות כלפי ציבור, הבא להעיד על סלידתו היתרה של המחוקק והציבור מעבירות אשר נלווה להן רקע ומניע גזעני).

מנגד, חד עם זאת, אין לומר כי למעשיו של הנאשם קדם תכנון מוקדם וכפי הנראה, חמתו של הנאשם בערה בו לאחר העימות המתלוננת, ובהיותו תחת השפעת אלכוהול פעל כפי המתואר. כמו כן, אמירותיו של הנאשם ואיומיו נותרו בגדר אמירות מילוליות בלבד מבלי שזה פעל בכל דרך שהיא לממשן.

לאחר ששקלתי את הערכים המוגנים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ונתתי דעתי לעקרון ההלימה, **הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ל- 9 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם ולקולא, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי. יחד עם זאת, הרי שכפי שמתסקיר שירות המבחן ומדבריו של הנאשם בבית המשפט, עולה כי אין לומר שהודאה זו מגלמת בתוכה נטילת אחריות והבעת חרטה. הנאשם ממאן לקחת אחריות על מעשיו באירוע, תוך שהוא מצדיק את מעשיו וטופל את האשמה דווקא במתלוננת ובשוטרים. כך למשל, הנאשם חזר לא אחת כי המתלוננת היא זו שמביאה ליצירתם של סכסוכים בין השכנים, וכי זו מרבה להגיש תלונות במשטרה וכי גרמה למאסרם של אנשים נוספים. אשר לשוטרים, הנאשם טען כי פעל כפי שפעל מאחר שאלו התעללו בו, וכי אלמלא היה מגיש נגדם תלונה למח"ש, כלל לא היה מוגש נגדו כתב אישום זה. הנאשם אף לא הביע חרטה בשום שלב של ההליך. לאור דברים אלו, בוודאי שלא ניתן לומר כי הנאשם מצטער על מעשיו, מביע חרטה ולוקח אחריות על מעשיו.

עוד ולקולא, "ילקחו בחשבון נסיבות חייו הכוללות עליה בגיל צעיר ארצה, התייתמות מאב בגיל ינקות, ופציעתו עובר לגיוסו. הנאשם הצליח להתמיד בעבודות שונות והפגין יציבות תעסוקתית, דבר אשר מן הסתם נקטע ונפגע בעקבות מעצרו. אמנם לנאשם הרשעות קודמת ואין לראותו כנטול עבר פלילי, יחד עם זאת המדובר בהרשעות ישנות ביותר שרובן התיישנו מלפני למעלה מעשור, כך שהמשקל שניתן להן יהיה מדוד ובמשורה.

לאור העובדה כי נאשם שלל כל נזקקות טיפולית, וסירב להשתלב בתהליך אבחון בנוגע לדפוסי שתיית אלכוהול וצריכת חומרים ממכרים, ברי כי אין לדבר על שיקולי שיקום אשר יהיה בהם כדי להביא לחריגה לקולא מן המתחם אשר נקבע לעיל. כך גם, ואף המאשימה לא עתרה אחרת, סבורני כי לא מתקיימים אותם שיקולים המנויים בסעיף 40 לחוק העונשין, אשר יצדיקו חריגה לחומרא ממתחם העונש ההולם. מנגד, בשעה שלא ניתן מענה לשימוש שזה עושה בחומרים משני תודעה, כאשר כפי הנראה אלו עומדים בבסיס הסתבכותו הנוכחית, הרי שיש מקום לתת בגדרי המתחם משקל לשיקולי הרתעת היחיד.

בשולי עניין זה אציין, כי אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה בית המשפט לא צריך להתייחס לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם, מאחר שמדובר בעבירת שהתיישנו (אך לא נמחקו). שכן, לפי חוק המרשם הפלילי, בתי המשפט אינם נמנים עם אותם גופים שאסור למסור להם מידע אודות עבירה שהתיישנה. לא זו אף זו, אלא שברע"פ 7997/12 עיני נגד מדינת ישראל, (12.11.2012) קבע כב' השופט א' רובינשטיין כי טענה לפיה בתי המשפט אינם רשאים להסתמך ולהביא במסגרת שיקוליהם מידע על עבירות שהתיישנו, אינה עולה בקנה אחד עם לשון החוק (עוד בעניין זה ר' רע"פ 1775/09 פדידה נגד מדינת ישראל ורע"פ 1808/10 זיכרמן נגד מדינת ישראל).

סוף דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 15.09.2015.

ב. 4 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירות של העלבת עובד ציבור או מהומה במקום ציבורי.

ג. 750 ₪ פיצוי למתלוננת ע"ת/1. הפיצוי ישולם עד ליום 15.02.2016.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, כ"ח בכסלו התשע"ו, 10/12/2015, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

קלדן: עמוס מדר